

РОБЪРТ БЛОХ
ВАШИЯТ ПРИЯТЕЛ, ДЖЕК
ИЗКОРМВАЧА

Превод от английски: Красномир Крачунов, 1993

chitanka.info

Хвърлих един поглед на поредния пациент. Пред мен се намираше един истински англичанин, поне такива ги изобразяват на театралните сцени.

— Сър Ги Холис? — поинтересувах се аз.

— Да, това съм аз. С мистър Джон Кармъди, психиатъра, ли имам честа да разговарям?

Кимнах и го поканих да седне. Докато той церемониално се настаняваше, аз успях да плъзна поглед по фигурата му, която заслужаваше внимание. Сър Ги беше висок, слаб и светлокос. Традиционните мустачки като непокорни стръкчета стърчаха на две страни. И естествено бе облечен в костюм от туид. Бях готов да се закълна, че в джоба на жилетката си носи монокъл, а чадъра е оставил в приемната на кабинета ми.

Но най-много ме интересуваше, за какъв дявол този сътрудник на британското посолство е дошъл чак тука в Чикаго при един непознат нему лекар?

Сър Холис седна, но работата не се изясни. Разкашля се, нервно се огледа и почука с лулата си по края на масата. И едва след тези движения благоволи да заговори:

— Мистър Кармъди — започна той. — Сигурно ви се е налагало да слушате за... Джек Изкормвача?

— За убиеца ли? — уточних аз.

— Именно. За най-чудовищният убиец! За този, който е бил пострашен от Джек Неуловимия. За Джек Изкормвача, за Кървавия Джек.

— Да, слушал съм — колкото се може по-спокойно казах аз.

— И ви е известна неговата история?

— Чуйте, сър Ги — прекъснах го аз. — Мисля, че не бива да преживяме отново разни клюки за похожденията на известни престъпници.

И тук той ме порази, когато дълбоко въздъхна и решително каза:

— Не това не са просто клюки, а се отнася за живот и смърт!

И отново подхвана темата. След минута англичанинът така се увлече, че ми бе невъзможно да го спра. Нямах друг избор — трябваше да го изслушам. В края на краищата на нас, психиатрите, за това ни плащат — да слушаме всякакви бълнувания.

— Давайте — предадох се аз. — Излагайте всичко!

Сър Ги запали лулата си и започна разказа си.

— Лондон — обяви той — 1888 година. Края на лятото и най-ранната есен. Тогава се започнало. Неизвестно откъде се появила мрачната фигура на Джек Изкормвача — ужасно чудовище с нож в ръката. Зловещата му сянка витаела из Лондон, в Ист-енд. Той незабелязано прониквал и в най-пропадналите места на Уайтчапъл и Спайтфилдс. Никой не знаел, откъде се появява, но със себе си носел смърт. Смърт на острието на ножа си...

Шест пъти този нож прерязвал гърлата на лондонски развратници и проститутки, намиращи прехрана в бордеите. Седми август е датата на първото убийство. Намерили я сутринта с тридесет и девет рани по тялото. Страшно убийство! На тридесет и първи август било извършено още едно. Пресата се заинтересувала от престъпника. Жителите на бордеите започнали да се вълнуват.

Всички искали да узнаят, кой е този кървав злодей, който така безпрепятствено прониква под закрилата на нощта в тесните улички и извършва черното си дело. И което е най-важно — кога отново ще се появи?

Той се появил на осми септември. Скотлънд Ярд отделил най-добрите си детективи да го търсят. Слуховете се ширели, хората говорили само за неизвестния.

Убиецът владеел ножа съвършено. Отначало прерязвал гърлото, а след смъртта на жертвата изрязвал определени органи от тялото. С изключително старание си избирал жертвите и местата на убийствата — никой, нито веднъж, не го видял или чул. Но детективите, които патрулирали до сутринта Ист-енд намирали нарязаните трупове — работата на Кървавия Джек.

Кой е бил той? Безумен хирург ли? Професионален убиец? Полудял учен? Някой дегенерат? Психически болен благородник? Лондонски полицаи? На тези въпроси нямало отговори.

А после във вестниците се появило стихотворение. Анонимният куплет бил напечатан с цел да се прекратят слуховете, но само повдигнал интереса към престъпника. Ето ги стиховете:

*Не съм ни магьосник ни маниак,
ни губител нито враг.
И знайте, не съм убиец аз,*

Ваш приятел, Джек Изкормвача

А на тридесети септември отново заклал две жени.

На това място прекъснах за малко сър Ги:

— Всичко това, разбира се, е много интересно... — забелязах аз, но се страхувам, че в гласа ми прозвуча прекалено явно сарказъм.

Той нервно премига, но не прекъсна разказа си:

— После в Лондон настъпило затишие, което било пронизано от мъчителен страх. Кога Кървавият Джек ще се появи отново? Чакали го целия октомври. Във всеки тъмен ъгъл съзирали неговия призрак. Но той добре се криел, така добре, че никой никога не узнал нищо за личността на Изкормвача или за намеренията му. В началото на ноември лондонските проститутки направо умирали от ужас и неизвестността и на Сутринта благодарили на Бога, че още виждат слънцето.

Ето че стигаме девети ноември. Убитата намерили в собствената ѝ стая. Лежала в леглото си мирно и безметежно със скръстени на гърдите ръце. А до нея грижливо поставени се намирали главата и сърцето ѝ. Злодеят надминал себе си.

В града започва паника. Но тя е вече излишна. И макар и полицията, и пресата и всички жители на Лондон с ужас да чакат следващото убийство, Джек Изкормвачът повече не се явил.

Изминала година. Интересът към престъпника започнал да затихва, но останал спомена за него. Някои казвали, че заминал за Америка, други твърдяли, че се самоубил. В онези години много говорили и писали на тази тема. Появили се най-различни теории, хипотези, аргументи и доводи, излизали и цели трактати. Но и до днес никой не знае, кой е този Джек Изкормвача. И защо е извършвал тези убийства. А също — защо неочаквано са престанали?

Сър Ги замълча. Очевидно очакваше от мен някакви коментари.

— Вие прекрасно разказахте цялата история — казах. — Макар, по мое мнение, с известно предубеждение...

— Но аз имам документи — възрази англичанинът. — Събрах цяла колекция данни и внимателно ги изучих!

Аз станах.

— Е, какво пък — прозинах се престорено и се протегнах. — Приказката ми хареса, сър Ги. Точно такива разказват преди сън. От ваша страна е така любезно да оставите работите си в британското посолство, да ме посетите и да ме забавлявате с мили анекдоти.

Знаех, че така само ще го подтикна повече.

— Аз мисля, че ще ви бъде интересно да разберете, защо ви занимавам с това? — Разко ме попита той.

— Да, именно това исках да си изясня. Защо ви интересува толкова много?

— Защото — многозначително сър Ги вдигна показалеца си нагоре, — сега попаднах на следата на Джек Изкормвача. Имам всички основания да твърдя, че се намира тук, в Чикаго!

Седнах. Този път аз се размигах.

— Моля, повторете още веднъж — заеквайки помолих англичанина.

— Джек Изкормвача е жив! Намира се в Чикаго и възнамерявам да го намеря.

— Почакайте минутка — прекъснах го аз. — **ПОЧАКАЙТЕ МИНУТКА!**

Но той не се шегуваше, нито се усмихваше.

— Слушайте — казах аз. — Кога казахте, че са станали тези убийства?

— От август до ноември 1888 година.

— Та това е почти преди шестдесет години? Разрешете ми да забележа, че ако Джек Изкормвача е бил тогава възрастен човек, сега сигурно е умрял. Да, дори и да се е родил в същата година, сега щеше да е на петдесет и седем години!

— Нима? — хитро се усмихна сър Ги. — Нима ще бъде на петдесет и седем? Или, може и иначе да се каже, тя ще бъде. Защото Джек Изкормвача може и да е бил и жена. И още какъвто си иска!

— Сър Ги — казах аз. — Вие, според мен, сте дошли точно където трябва. Нуждаете се от помощ на психиатър.

— Възможно е. Но кажете ми, мистър Кармъди, вие наистина ли ме смятате за луд?

Погледнах го и вдигнах рамена. Но трябваше да му отговоря истината:

— Честно казано, не.

— Тогава, може би, ще чуете, защо смятам, че Джек Изкормвача е жив досега?

— Непременно.

Сър Ги въздъхна дълбоко.

— Тридесет години изучавам тези убийства. Бил съм на местопроизшествията, разговарял съм с официалните лица, виждал съм се с приятели и познати на нещастните убити развратници. По цели дни скитах из района на убийствата с хора, които са имали и най-малкото отношение към това дело. Събрах цяла библиотека материали посветени на Джек Изкормвача, проверих и най-смелите и безумни идеи и предположения.

Ето какво разбрах. Не е чак толкова много, но е нещо. Няма дълго да ви уморявам с разсъжденията си, но ще кажа, че има и още една страна на изследванията ми, която също донесе своите плодове: изучих и неразкрити подобни убийства. Ще ви покажа изрезки от весници от много градове на земното кълбо — Сан Франциско, Шанхай, Калкута, Омск, Париж, Берлин, Претория, Кайро, Милано, Аделаида...

Така попаднах на следа, на известна закономерност. Тези неразкрити убийства... На заклани жени... На които след смъртта им са извадени органи. Да, вървах по кървава следа от Ню Йорк на запад, през целия континент, към бреговете на Тихия океан. Оттам — в Африка. По време на първата световна война се е намирал в Европа. После се прехвърлил в Южна Америка. А от 1930 година е отново в САЩ. Внимателно изучих осемдесет и седем подобни убийства и, от гледна точка на опитните криминолози, всички те са дело на Джек Изкормвача. Съвсем неотдавна станаха така наречените „убийства с разчленяване“ в Кливлънд. Помните ли? Една страшна верига от престъпления! Накрая, през последните шест месеца има два случая в Чикаго, един в Южен Дирбърн, един — някъде в Холстед. Подобни убийства, а технологията им е същата. Мога да ви уверя, че всички тези престъпления са работа на Джек Изкормвача!

Аз се усмихнах.

— Какво пък, като теория не е лошо. Няма да ви питам, какви доказателства имате и какви дедуктивни методи сте прилагали... Вие сте криминолог, вие държите картите в ръцете си и затова ви вярвам.

Но обяснете ми едно нещо. Една обикновена дреболия, но може би и за нея трябва да се спомене.

— Какво е това? — надменно запита сър Ги.

— Как може, е, човек, да кажем, на осемдесет години, да извършва подобни престъпления? Та, ако допуснем, че в 1888 година Джек Изкормвача е бил на двадесет и пет, то сега е на повече от осемдесет!

Сър Ги дълго мълча. Аз щях вече да въздъхна облекчено, когато той изведнъж заговори:

— А ако той не е ОСТАРЯВАЛ? — прошепна англичанинът.

— Какво?!

— Да предположим, че Джек Изкормвача не старее. Представете си, че той и сега изглежда млад-младеничък като юноша.

— Прекрасно — казах аз. — Мога за миг да го допусна. Но след този миг ще престана да предполагам и ще повикам санитарите си, които да ви вържат.

— Говоря напълно сериозно! — възмути се сър Ги.

— Всички вие сте така сериозни — с тъга казах аз и погледнах през прозореца. — И това е най-печалното. Не ви ли се струва така? Всички луди са уверени, че чуват гласове и виждат демони. Но въпреки това, ги държим в изолатори.

Това си бе чиста жестокост от моя страна, но му подействува. Той се изправи и ме погледна в лицето.

— Да, теорията, признавам си, е безумна — възкликна жарко той. — Но и всички теории свързани с Джек Изкормвача са безумни. Да вземем например мисълта, че е бил лекар. Или жена. Та, никакви основания за тези твърдения няма! Не са останали нито свидетели, нито следи. Затова моята теория с нищо не е по-лоша от другите.

— Но хората стареят, дявол да го вземе! — не издържах аз. — Дори и лекарите, маниациите, жените и другите. Всички.

— А как смятате за некромантите?

— Некромантите ли?

— Да, и всички тези чародеи, магьосници... Тези, които се занимават с черна магия...

— Е, и какво по-точно за магьосниците? — станах аз предпазлив.

— Изучавах ги — каза сър Ги. — Всичко изучавах. Известно време се занимавах с датите на убийствата. Открих една

закономерност, определен ритъм. Слънчиев, лунен и звезден. Така да се каже, съществува астрален аспекти, астрологическа страна на делото...

Ситуацията започна за се изяснява: явно беше ненормален. Но бях принуден да продължа да го слушам.

— Представете си, че Джек Изкормвача извършва убийствата не заради самите убийства, както правят обикновените манааци, а му е нужно да ги пренася в жертва.

— Какви са пък тия жертви? — на гласът си предадох неволно явна безнадеждност.

Сър Ги повдигна плещи.

— Казват, че ако пролеете кръв за нечистите богове, те ще ви възнаградят. Но само ако тази кръв е пролята в определено време, когато разположението на луната и звездите е благоприятно и при спазване на определен ритуал... Така те ни даряват с вечна младост. Вечна младост...

— Но това си е чисто бълнуване!

— Не, това е Джек Изкормвача!

Аз станах прав.

— Като теория е доста занимателно — казах аз. — Но, сър Ги, сега ме интересува само едно: защо сте дошли тук и ми разказвате тези неща? Та аз нито съм специалист по магьоничество, нито съм полицай, нито криминалист. Аз съм психиатър и не виждам връзката...

Англичанинът неочаквано се усмихна.

— И така, май се заинтересувахте? — запита ме той.

— Е, добре де. Заинтересувах се. Да допуснем, че в това има нещо.

— Разбира се, че има! Но отначало ми бе нужно да се убедя, че вие наистина сте се заинтересували. Сега мога да ви посветя в плана си.

— И какъв е той?

Сър Ги внимателно впи очи в мен.

— Мистър Кармъди — произнесе той тържествено. — Ние с вас може да хванем Джек Изкормвача!

Така се започна всичко. Нарочно разказах така подлотно за първата ни среща, защото я смятам за много важен момент: раговорът

хвърля светлина не само на характера на сър Ги и маниерите му, но и позволява да се разбере случилото се след това...

Но да продължа...

Идеята на сър Ги бе доста проста. Дори не бе идея, а своеобразна интуитивна догадка.

— Вие познавате маса хора — каза той. — Аз вече направих съответните справки. Затова ми се сторихте идеалния човек за моя план. Сред познатите ви има писатели, художници, поети — хора от така наречените „представители на творческите интелектуалци“. В същност, това са бохеми, странни и екзотични.

По някои причити — няма смисъл да се разпростирам нашироко — стигнах до извода, че Джек Изкормвача принадлежи към този кръг хора. Той е много ексцентричен. Мисля, че ако ме запознаете с приятелите си, то скоро ще мога да попадна на следите му.

— Е, така съм съгласен — отвърнах на англичанина. — Но как ще го търсите? Нали твърдите, че той може да се окаже който и да е. Сигурно живее, където си иска. А дори нямате представа, как изглежда. Може и да е старец, и да е млад човек. Вие сами казахте, че Джек Изкормвачът — по външност е за всеки вкус: богат, беден, просяк, крадец, лекар, адвокат... Според мен, нямате никакви шансове да го разпознаете.

— Ще видим — въздъхна сър Ги. — Но трябва да го намеря. то веднага.

— Защо толкова бързате?

Англичанинът отново въздъхна.

— Защото през следващите два дни той ще извърши ново убийство.

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно, както в движението на звездите. Всичко съм пресметнал — убийствата се подчиняват на определен астрономически цикъл. Ако, както предполагам, извършва убийствата за подмладяване, то трябва да принесе жертвата си през следващите два дни. Спомнете си датите на първите убийства в Лондон: седми август, после тридесет и първи август, осми септември, тридесети септември, девети ноември. Интервалите вървят по 24 дни, 9 дни и 22 дни — когато е убил едновременно две жени, — затишието продължава 40 дни.

Разбира се, между тези числа също са ставали убийства. Така трябва да бъде. Но те или са били разкривани или не са се смятали за негови.

Но, ръководейки се от записките си, разчетох ритъма му. И с цялата сигурност и определеност ви казвам, че в следващите два дни ще бъде извършено поредното убийство.

— Но въпреки това не разбирам, защо съм ви необходим аз?

— Приемете ме като гост — каза сър Ги. — Представете ме на познатите си, водете ме на вечеринки...

— Но с кого да започна? Доколкото ми е известно, всички мои бохемски приятели, независимо от ексцентричността им, са напълно нормални хора.

— И Джек Изкормвачът е напълно нормален човек. Абсолютно. С изключение на няколко нощи. — очите на сър Ги отново видях някаква пустота и отчужденост. — Тогава той се превръща в патологично чудовище, без възраст и изпълзява единствено с желанието да убива. И звездите сияят, докато отива да убива.

— Е, добре де — предадох се аз. — Добре. Взимам си със себе си на една вечеринка, сър Ги. И сам исках да отида на нея. В края на краищата, необходимо е и аз да пийна нещо, след всичко, което ми разказахте.

Ние обсъдихме прост план. В тази вечер го взех със себе си в студиото на Лестър Бъстън.

Докато се изкачвахме с асансьора на горния етаж на къщата, аз успях да предупредя сър Ги:

— На Бъстън наистина му хлопа главата. А и гостите му подхождат в това отношение. Така че, бъди готов за всичко.

— Вече съм готов — сър Ги Холис беше напълно сериозен. Пъхна ръката си в джоба на панталоните и извади пистолет.

— За какъв дявол ти е!? — започнах аз.

— Ако го видя, трябва да съм готов — прекъсна ме англичанинът и дори не се усмихна.

— Чуй ме, не може да се веселиш със зареден пистолет в джоба!

— Не се вълнувай. Няма да сторя глупости.

Замислих се. По мое мнение, сър Ги не беше напълно здрав.

Излязохме от асансьора и се насочихме към квартирата на Бъстън.

— Между другото — прошепнах аз, — как искате да ви представя? Нали ще се наложи да им съобщя, кой сте и какво търсите тук?

— Безразлично ми е. Сигурно е най-добре да им кажете цялата истина.

— А няма ли да е истинско чудо, ако Изкормвача се окаже сред нас и не се скрие или затаи?

— Струва ми се, че от шока, който ще преживее, с нещо ще се издаде — парира ме сър Ги.

— От вас би се получил добър психиатър — забелязах аз. — Поне от психологическа гледна точка, теорията ви не е чак толкова лоша. Но искам да ви предупредя, ще ви се надсмиват. Това е напълно безумна сбирщина!

Сър Ги се усмихна.

— Готов съм и на това — произнесе той. — И аз си имам някакъв план. Затова не се учудвайте на нищо, което направя — предупреди той.

Кимнах и почуках на вратата.

Бъстън ни отвори и мълчаливо ни заведе в хола. Очите му имаха същия цвят, както и вишните, които плаваха в коктейла му. Известно време много сериозно ни разглеждаше и равномерно се полюляваше. После присви очи и придирчиво огледа шапката ми и мустаците на сър Ги, след което обяви на висок глас:

— Ха! Явиха се Салджията и Моржа!^[1]

Представих сър Ги.

— Добре дошъл — просия Бъстън и с изискан жест ни покани в шумната гостна. Самият той с несигурна походка ни последва.

Още от хола видях множество хора, които сновяха из стаята сред облаци тютюнев дим. Вечеринката сега започваше, но всеки гост вече държеше в ръка чаша с нещо спиртно и лицата на всички бяха почервеняли. В единият ъгъл някой с пълна сила свиреше на пиано марша от „Любовта към трите портокала“, но това не пречеше никак на хазартното мятане на заровете в съседния ъгъл.

Сър Ги веднага използва монокъла си. Видя поетесата Ла Верне Холистър и срещна погледа на Гими Крейлък. Последният лежеше на пода и плачеше безутешно, докато отиващият да си напълни чашата Дик Пул не настъпи случайно корема му.

Англичанинът чу модната и преуспяваща художничка Надя Уилноф да казва на Джон Окдът, че татуировката му е просто безобразна и безвкусна, а после видя как Бъркли Мелтън запълзя под масата заедно със съпругата на Джони Окдът.

Подобни наблюдения можеха да продължат до безкрайност, ако неочаквано Лестър Бъстън не излезе в средата на тепиха и не разби голяма ваза, с което привлече вниманието.

— Днес сред нас се намират почетни гости — извика той и насочи празната си чаша към нас. — Дойдоха самите Салджията и Моржа. Моржа е сър Ги Холис, някой си от британското посолство. А Салджията е добре познатия ни и скъп Джон Кармъди, известен фармацевт и продавач на мехлеми от либидо.

Обърна се, хвана сър Ги за ръкава и го издърпа в средата на стаята. За миг ми се стори, че Холис ще се противи, но той ми намигна и аз се успокоих. Изглежда, наистина е готов на всичко.

— Имаме обичай, сър Ги — произнесе високо Бъстън, — да подлагаме на кръстосан разпит новите ни приятели. Нали разбирате, просто една формалност на нашите свършено официални събрания. Готови ли сте да отговаряте на въпросите ни?

Сър Ги кимна и хитровато се усмихна.

— Това е добре — избуча Бъстън. — Приятели мои, предавам в ръцете ви нашия английски гост. Моля, въпросите ви...

И започна забавата. Много ми се искаше да ги послушам, но ме забеляза Лидия Дъор и замъкна във вестибюла, и както винаги ме уверяваше, че ме е чакала само мен цяла вечност.

Когато успях да се отърва от нея и да се върна в гостната, импровизираният разпит бе в разгара си. По възгласите на тълпата разбрах, че сър Ги отлично се справя с ролята си.

Но в този миг самият Бъстън излезе напред и зададе въпрос, който ни разбърка всички карти:

— Но какво все пак ви доведе при нас? Каква е мисията ви, мили Моржчо?

— Търся Джек Изкормвача.

Както е напълно разбираемо, на това място в гостната настъпи пълна тишина. Навярно всички бяха поразени от казаното. Както и аз, когато за първи път чух сър Ги да произнесе това име. Огледах съседите си и се замислих:

„Ла Верне Хонистър. Гими Крейлък. Изглеждат така безобидни. Дик Пул, Надя Уилиноф, Джони Окдът с жена си, Бъркли Мелтън, Лидия Дьор — и те са също безобидни.

— Но защо Дик Пул ни предлага такава измъчена усмивка! И каква е тази самоуверена, едва забележима за околните гримаса на лицето на Бъркли Мелтън!...“

Сам разбирах, че всичко това бе така нелепо, но за първи път в живота ми гледах на тези хора от друга гледна точка. Замислих се за живота им — за тайните им, които имаха извън границите на нашите вечиринки.

"Колко ли хора всъщност могат да пазят своите тайни и да се преструват пред другите?"

Кои от тях се поклоняват на дявола и му принасят страшни кървави жертви?

Дори самият Лестър Бъстън можеше да се окаже „червата овца!“

Мина известно време и ми се стори, че настроението ми започна да се предава на цялата компания. Около себе си видях множество въпросителни погледи.

Сър Ги се намираще в средата и мога да се закълня, че съзнаваше напълно, каква каша е забъркал и мълчаливо се наслаждаваше на това.

Разсъждавах на ум, защо е така странен и неясен. Защо толкова му е притрябвал този Джек Изкормвача? Може би той самият има какво да крие?...

Както винаги, пръв се опомни Бъстън и ни помогна да разрешим недоразумението. Превърна всичко в шега.

— А всъщност, мистър Морж не се шегува, скъпи мои — каза той и потупа сър Ги по рамото, прегърна го и произнесе: — Нашият брат от Англия действително е попаднал на следа от известния ни убиец. Надявам се, че вие още помните Джек Изкормвача? Това е бил най-големият шегаджия в доброто старо време, особено когато излизал на лов...

Така че, Моржът си има свои съображения и смята, че Джек Изкормвача е още жив и скита със скаутски нож в джоба по Чикаго. А известно ли ви е — той замълча за миг и продължи със суфльорски шепот, — че има всички основания да смята, че Джек Изкормвача се намира днес сред нас?

Както се очакваше, тази фраза бе посрещната с взрив от смях и благодарните усмивки на дамите. Бъстън с укор изгледа Лидия Дъор.

— А девойките не бива да се смеят — многозначително забеляза той и я заплаши с показалец. — Вие знаете, че Джек Изкормвачът може да се окаже и жена; нещо като Джил Изкормвачката...

— Вие искате да кажете, че наистина подозирате някой от нас? — изписка Ла Верне Хонистър и нервно се усмихна на сър Ги. — Но нали този Джек Изкормвачът е изчезнал преди цяла вечност? В 1888 година?

— Аха-а! — прекъсна я Бъстън. — Откъде знаете толкова много, мис млада лейди? Това е така подозрително! Следете я, сър Ги, тя може и да не е така млада. Поетесите винаги имат тъмно минало.

Напрежението мина, общото настроение се повиши и нещата прераснаха в обикновена шега. Пианистът глесаше клавишите и се чудеше, как по-весело да засвири, а Лидия Дъор надникна в кухнята, където стояха готовите коктейли.

И тогава Бъстън каза:

— Знаете ли, че Моржът има пистолет?

С едната си ръка бързо напипа в джоба на сър Ги пистолета и преди той да се усети, бързо го измъкна.

Вгледах се в сър Ги, като помислих, че Бъстън отиде прекалено далече, но англичанинът ми намигна и аз си спомних, че ме бе помолил за нищо да не се безпокоя. Започнах да чакам, какво ще измисли пияният домакин.

— Нека бъдем честни с нашия приятел, Моржа — извика той. — Дошъл е от далечна Англия на вечеринката у нас и ще изпълни докрай мисията си. Ако никой не смята доброволно да си признава, то предлагам, да му дадем възможност сам да стигне до истината.

— И по какъв начин? — запита Джони Окдът.

— За миг ще изключа светлината. А сър Ги ще стои с пистолет в ръка. Ако някой от нас е Джек Изкормвача, то ще има възможност или да избяга, или, да кажем, завинаги да се освободи от преследвача си. Така ще бъде честно.

Според мен бе още по-глупаво, отколкото прозвуча, но изглежда замисля се хареса на всички. Сър Ги протестира, но в общия шум не се чуваше. Преди да се приближа до тълпата и да кажа мнението си, Лестър протегна ръка към превключвателя и всички замълчаха.

— Никой да не мърда — произнесе Бъстън с надута тържественост. — В продължение на минута ще бъдем на тъмно, а възможно е да се окажем и във властта на убиец. Щом времето изтече, включвам светлината и ще разберем, дали всички са останали на мястото си. Подбирайте внимателно съседите си, дами и господата!

Светлината изгасна.

Някой се засмя. Чух в мрака някакви стъпки и мърморене.

После някаква ръка се допря и премина през лицето ми.

Ръчният ми часовник тикаше особено силно. Но още по-силно да ушите ми стигаше друг звук. Ударите на собственото ми сърце.

Да стоиш на тъмно в компания на пийнали идиоти беше съвсем нелепо. Но въпреки това някакъв истински ужас пропълзя в стаята по този кадифен мрак.

Помислих си, че така незабележимо е влизал и Джек Изкормвача. В ръката на този безумец е имало нож. Но според човешките закони той е мъртъв и се е превърнал още преди много години на прах.

Но когато стоите в мрак всички човешки закони постепенно се стопяват, защото действа само законът на мрака; крие и защитава, но и маската ви сваля от лицето. И вътре в душата нещо расте, препълва я и се появява още неосъзнана, безформена, но непреодолима жажда, целта на която е сродна само със самия мрак...

Разнесе се гласът на сър Ги.

Нещо тежко падна на пода.

Бъстън включи светлината.

Всички извикаха.

Тялото на сър Ги лежеше неподвижно на пода. В ръката си още стискаше пистолета. Погледнах лицата на присъстващите и се удивих, колко много изражения може да има чувството на страх.

Всички гости бяха по местата си. Никой не беше изчезнал. Но независимо от това сър Ги неподвижно лежеше на килима...

Ла Верне Хонистър се извърна и заплака.

— Всичко е наред! — Холис скочи на крака и се усмихна. — Като експеримент не беше зле, нали? Ако сред вас се намираше Джек Изкормвача и бе сметнал, че са ме убили, то сигурно щеше да се издаде в мига, когато лампата се запалеше и всички видят тялото ми на пода.

Затова съм убеден в пълната невинност на всички взети заедно и на всеки поотделно. Това си беше просто една шега, приятели мои!

Изумените гости постепенно го наобиколиха.

— Може би, е време да тръгваме, Джон? — запита ме той. — Струва ми се, че стана късно.

Англичанинът се обърна и тръгна към изхода. Последвах го. Никой не каза и дума. И изобщо събирането след това разиграване вече стана неинтересна.

Както се уговорихме, на следващата вечер се срцнахме със сър Ги на ъгъла на 29-та улица и Южен Холстед. Вчерашните събития ме подготвиха за всичко на света. Но сър Ги изглеждаше така обикновен, стоеше облегнат с гръб към сградата и леко се бе прегърбил, докато ме чакаше.

— Аха! — викнах аз и се хвърлих към него. Той се усмихна. И само лекото движение, така незабележимо, на ръката му в джоба с пистолета, го издаде.

— Всичко ли е готово за лова? — попитах весело.

— Да — отвърна англичанинът. — Радвам се, че реши да дойдеш на срещата без никакви разпитвания, — каза той. — Това означава, че ми имаш доверие.

След тези думи ме хвана под ръка и поведе по улицата.

— Погледнете, Джон, каква мъгла е днес — каза сър Ги. — Точно като в Лондон.

Аз кимнах.

— И е прекалено студено за ноември...

Отново кимнах и потреперих от студ. Действително беше много влажно.

— Колко е забавно — заудивлява се сър Ги. — Лондонска мъгла и ноември. Мястото и времето на убийствата на Изкормвача.

Усмихнах се в мрака.

— Позволете ми да напомня, сър Ги, че това не е Лондон, а Чикаго. И сега не е ноември 1888 година; оттогава са изминали повече от петдесет години.

Холис се усмихна в отговор, но някак си злобно.

— Ето, в това не съм сигурен — мрачно измърмори той. — огледай се наоколо. Погледни тези мрачни улици. Те така напомнят Уест-енд! Всъщност и на тях възрастта им е повече от петдесет години.

— Ние сега сме в негърския район Саут Кларк Стрийт — прекъснах го аз. — Всъщност, не разбирам, защо ме доведе тук?

— По интуиция — призна си англичанинът. — Само по интуиция, Джон. Искам да побродя по тези места. Тукашните улички така приличат на бордеите, където Джек Изкормвача е извършвал убийствата си. Тука, Джон, ние ще го хванем. Да, това няма да стане при ярката светлина на пианските вечеринки, а именно тук, в мрака. В тъмнина седи и чака да забие неговия час.

— Затова ли носите пистолет? — запитах аз и повече не бях в състояние да скрия сарказъма си.

Всички разговори за необходимостта да се залови Джек Изкормвача, както се оказа, силно бяха разклатили душевното ми равновесие — много по-силно отколкото предполагах.

— Възможно е, пистолетът да ни потрябва — замислено произнесе сър Ги. — Освен това днес нощта е особена.

Аз въздъгнах. Ние бродихме из пустите улички. Понякога попадахме на фенери, които осветяваха входовете на разни заведения, но на другите места беше напълно тъмно. А ние все вървахме и вървахме из мрака на зловещите улици.

Сякаш минавахме през мъгла, като две жалки личинки, които се бъртят в плътната и завеса.

Когато ме осени тази мисъл неволно трепнах и се намръщих. Тази атмосфера започна да ми действа на нервите. Помислих си, че ако не се стегна, скоро ще стна такъв полуумен, като сър Ги.

— Нима не виждаш, че тук няма жива душа? — запитах накрая, като нетърпеливо го дръпнах за ръкава.

— Той непременно ще се появи — тихо отвърна англичанинът. — Привлича го насам. Затова и чакам. Злото място вика злото и той винаги извършва убийствата си в бордеите. Разбирате ли, това е неговата слабост. Има страст към бедните райони. А освен това жените, които принася в жертва, през цялото си време се мотаят без работа из евтините кръчми на големите градове.

Усмихнах се.

— Е, тогава да влезем в някоя кръчма — предложих аз. — Така съм замръзнал, че трябва с нещо да се подкрепя. Тази проклета мъгла пронизва костите ми. Вие, англичаните лесно я понасяте, а аз обичам да си стоя на топло и окооро мен да е сухо.

Пресякохме улицата и завихме зад близкия ъгъл на пресечката. Напред, през облаците бяла мъгла различих слабата светлина на самотна лампа, показваща близостта на някаква кръчма.

— Да влезем тук — отново предложих аз. — Започвам да треперя от студ.

— Добре, води ме — съгласи се сър Ги.

Тръгнахме надолу по пресечката и спряхме пред входа на пивницата. Погледнах в прозореца.

— Какво чакате? — попита той с недоумение.

— Просто гледам, кой е вътре — обясних аз. — Това е опасно място, сър Ги. Никога не можеш да предскажеш, какво ще стане тук. И предпочитам да заобикалям подобни места. В този негърски район не обичат особено белите посетители.

— Добре смятате, Джон.

След минута завърших огледа си.

— Изглежда, вътре няма никой. Да влизаме.

В тъмният бар над стойката една прашна лампа мигаше над стойката, но светлината и съвсем не стигаше до вътрешните сепарета и масички.

Зад бара се намираше един огромен негър, някакъв черен великан с издадена долна челюст и маймуноподобно туловище. Почти не мръдна, когато влязохме, но очите му веднага се приковаха към нас и аз разбра, че ни е забелязал и сега ни разглежда.

— Добър вечер — поздравих аз.

Негърът не бързаше да отговори. Отначало добре ни огледа, а после се ухили.

— Добър вечер, джентълмени. Какво желаете?

— Джин — реших аз. — Два джина. На улицата е много студено.

— Отлично, джентълмени.

Наля ни джин, аз платих и отнесох чашите на масата. Ние със сър Ги веднага ги изпразнихме. Огнената течност ни сгря мигновено.

Отново отидох на бара и взех цяла бутилка. Наляхме си още по една. Огромният негър затвори както преди очи и задряма, като отвреме на време премигваше с едното си око и така следеше действията ни.

Часовникът над него бавно отмерваше секундите. На улицата се изви силен вятър и понесе мъглата на парцали. А ние с Холис

спокойно седяхме на топличко и смучехме джин.

Англичанинът пръв започна да говори и около нас се насъбраха сенки. Сър Ги беше много страстен. Отначало ми повтори всичко, което бе споменал и в кабинета ми, така подробно, сякаш го чувах за първи път. Бедните болни, които ги преследва някаква натрапчива мисъл, обикновено така се държат.

Слушах го много внимателно. После му налях джин. И отново го слушах. И отново му налях джин.

Но алкохолът само развърза още повече езика му. Как само се разхождаше по темата! За ритуалните убийства и удължаването на живота по неестествен път — все същата вълшебна приказка отново премина през мисления ми взор. Разбира се, Холис не забрави да допълни, че по негово мнение, Изкормвачът трябва именно днес да се срещне с него.

Възможно е, възможно е, невинно го раздразвах аз и той още повече се разпалваше.

— Е, добре де — казах аз, като не сдържах нетърпението в гласа си. — Нека си представим, че теорията ви е вярна. Дори и затова да ни се наложи да забравим за законите на природата и да повярваме на много предрасъдъци.

Но, за поддържане на разговора, да приемем, че е така и вие сте прави. Нека Джек Изкормвачът е намерил начин да си удължава живота, чрез принасяне в жертва на хора. И както считате, той се намира сега в Чикаго и се кани да извърши поредното си убийство. С други думи, нека предположим, че всичко за което говорихте, е свята истина. Е, и какво от това?

— Как така „какво от това“? — възмути се сър Ги.

— Много просто — и „какво от това“?! — избухнах аз. — Ако всичките ви породени от треската приказки са верни, това не значи, че като седим в тази кръчма, Джек Изкормвачът непременно ще ни се яви и ще ни даде възможността да го убием или заловим. Честно казано, не си представям ясно, какво ще превите с него, ако чудото се осъществи и вие го срещнете.

Сър Ги едва не се задави с джина.

— Ще хвана тази мръсна свиня — каза той. — Ще я хвана и предам на държавата заедно с книгата, доказателствата и документите, които съм събирал много години. Изразходвах цяло състояние за тази

работа, чувате ли, цяло състояние! Ако го намеря, то ще бъдат изяснени стотици неразкрити досега убийства, напълно съм сигурен в това.

Казвам ви, дивият звяр е още на свобода! Това е нямащ възраст, вечен звяр, носещ на тъмните богове като жертва човешка кръв!

„Готова работа... — помислих аз. — Нима само половин бутилка алкохол е в състояние да предизвика в един нормален човек такъв словесен поток?“ Но това сега не беше така важно. Сър Ги си напълни отново чашата. Седях и размишлявах, какво да правя с него. Той бързо се приближаваше до истерическото състояние на изпаднал пияница.

— Ето какво още — казах аз, но вече само да поддържам разговора, а не за нова информация. — Вие така и не ми обяснихте, защо считате, че Джек Изкормвачът непременно ще се появи тук някъде.

— О, той ще бъде тук — уверено заяви англичанинът. — Аз съм ясновидец. Зная това.

Но сър Ги не беше ясновидец, той беше просто пиян.

Това започна да ми действа силно на нервите и да ме дразни. Ние седяхме така от цял час и през цялото това време бях принуден да слушам пиянската шумотевица на един идиот. В края на краищата той не беше мой постоянен клиент.

— Достатъчно — казах аз и с ръка преградих пътя на сър Ги към бутилката. — И така изпихте прекалено много. Имам едно предложение. Нека вземем такси и да се махаме. Стана прекалено късно, а нашият неуловим приятел, изглежда, и не мисли да се появява.

Утре, ако бях на ваше място, бих предал събраните сведения и документи на ФБР. Ако действително сте така сигурен в дивата версия, то те биха могли да се заемат с това и да намерят престъпника не по-зле от вас.

— Не! — заупорствува англичанинът. — Никакво такси!

— Но така или иначе, ние трябва да си отиваме — казах аз и погледнах часовника си. — Минава полунощ.

Сър Ги въздъхна, повдигна рамене и като се полюляваше, се изправи. Стигна до вратата, спря се изведнъж и извади пистолета.

— Чуй ме, дай ми го на мене — прошепнах аз, така че бармана да не ме чуе. — Не бива да се върви по улицата пиян и да се размахва пистолет.

Прибрах оръжието и го пъгнах под палтото си. После хванах сър Ги под ръка и го изведох на улицата. Негърът дори не ни погледна, когато излизахме.

След минута стояхме на тротоара и треперехме от студ, като не знаехме накъде да отиваме. Мъглата се бе усилила. Не се виждаше дори другата страна на пресечката. Беше много студено, влажно и тъмно. Независимо от мъглата в гърба ни биеше постоянно вятър и нашепваше нещо тъжно и злоещо. Свежият въздух подейства на сър Ги така, както и предполагам — мъгла и винени пари не винаги се съчетават удачно. Той се наведе така силно напред, сякаш гледаше някъде в мъглата.

Въпреки състоянието си, той изглежда, още се надяваше, че от мъглата ще изкочи насреща му фигурата на престъпника.

Гледах го с отвращение.

— Каква детска наивност — измърморих аз. — Джек Изкормвачът, ама че дивотия! Хобито ви далеч е отишло!

— Хоби ли? — взря се той в очите ми и през мъглата видях изкривеното му лице. — Вие наричате това „хоби“?

— А как иначе? — изръмжах аз. — За какъв дявол ви интересува този митологичен убиец?

Държах го за ръката и не можех да мръдна погледа си.

— В Лондон — прошепна той, — в 1888 година, една от тези развратници бе моята майка.

— Какво?!

Но сър Ги не ме слушаше.

— После ме потърси баща ми — продължи той — и ме осинови. Ние с него се заклехме, да отдадем живота си, но да намерим изкормвача. Отначало с това се занимаваше баща ми. Но той умря в Холивуд, 1926 година, когато попаднал на следата на този негодник. Казват, че го намушкали в пиянско побоище. Но аз знам, кой е неизвестният убиец...

Затова аз се занимавам с тази работа, разбираш ли, Джон? Продължавам делото на баща ми. И ще продължавам докато не намеря този убиец и не го убия със собствените си ръце.

Той е отнел живота на майка ми, живота на стотици други хора и така сам да удължи дяволския си живот. Пие кръв като вампир. Като кръволок живее за чужда смърт. Като бесен звяр живее на този свят,

само и само да убива. Той е така хитър, дяволски хитър. Но няма да се успокоя, докато не го намеря, никога няма да се успокоя!

Тук му повярвах: той никога не ще се предаде. Това не бяха празните приказки на пиян човек. Оказа се истински фанатик, така решителен и безжалостен, както и самият Джек.

Утре ще изтрезнее и ще продължи търсенията си. Възможно е, да предаде документите на ФБР. Рано или късно, с настойчивостта си и сериозните мотиви, ще постигне своето. Още в началото се досещах, че има сериозна причина.

— Да вървим — казах аз и го повлякох в мъглата.

— Почакай за миг — опъна се сър Ги. — Върни ми пистолета.

И леко се наведе напред.

— Най-добре се чувствувам, когато е при мен.

Англичанинът с цялото си тяло ме налегна. Опитах се да го отблъсна, но той настояваше:

— Дай ми пистолета, Джон — настоя той.

— Добре де — казах аз и пъхнах ръка под палтото си. След миг я измъкнах.

— Но това не е пистолет — завика той ужасен. — Това е нож!

— Знам.

Рязко хванах свободната му ръка.

— Джон!!! — завика сър Ги Холис.

— Престани най-после да ме наричаш Джон — изсъсках аз и размахох острието над главата му. — Наричай ме просто Джек!

[1] Салджията и Моржа — герои на известната книга на Люис Керъл „Алиса в страната на чудесата“. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.